

אביב תל-אביב...

30 שנה אחרי הצהרת בלפור

ינואר - מרס
1947

אצ"ל פוצץ את מועדון הקצ"י
נים הבריטיים בירושלים. מצב
צבאי חונק את תל-אביב. צבא
בריטי עצום חונה בארץ. המשי
כר מגיע לשיאו.

דעת העם על המדינה

סופר "העולם הזה" עורך משאל-בזק ברחובות תל-אביב על שתי שנות העצמאות

את חופשתו בתל-אביב והנראה עוז
עייף ורצוף מן הקורס, שסיימו זה עתה.
"המאורע הגדול ביותר היה הקמת
הכנסת. אולם כתם הוא לכל המדינה
שחיים כיום 100,000 עולים חדשים
במחנות בעיתנו הגדולה ביותר היא

בן-ציון בן-צור בקנשטיין
"ליטול מהם את החשק..."

הקמת צבא שיטול מלב הערבים כל חשק
לטיבוב שני."

"מה זאת אומרת, אם הייתי בצבא?"
מתרעם יונה נייביץ, ספר בן
37 מרחוב בן-יהודה, כשהוא מנוסף
את תערי-הגלבים ושוכח את הלקוח
המעייף בו מבט חשש. כשהבטחנו לו
שלא באנו להעליבו, וששאלתנו היתה
בעצם באינו יחידה שירת, נרגע. הוא
שירת בחיים, ויש לו שני ילדים.

"המאורע החשוב ביותר מאז הקמת
המדינה היה - שיחרורי מן הצבא.
אמנם זה לא גרם לשינוי במעמדי -
הייתי ספר, אני ספר כיום, וספר אמות.

באת סופרנו שלום כהן

מדינת ישראל חוגגת את יום הולדתה השני. השרים, הא'
לופים וגדולי המדינה אמרו ויאמרו את שלהם. אך מה חושבים
אנחנו - העם ה"פשוט"? מהי דעתנו על שנתיים ראשונות
אלה? האם נהיה מרוצים מעצמנו וננוח על עלי הדפנה - או
שמא הוכיחו השנתיים שעלינו להשיג הרבה יותר מאשר השגנו?
לכן יצאנו לרחוב ושאלנו את העם -
מה היה, לדעתך, ההישג הגדול ביותר מאז הקמת
המדינה?

במה נכשלו?
מה הפעיה החמורה ביותר העומדת לפנינו כיום?
מה היה המאורע הגדול ביותר בחיי המדינה?
במה מתבטאת העצמאות בחיך?

וכל אדם שנשאל עמד, הרר רגע קט, ותיחה את דעתו. אולם משאל
זה ישיג את מטרתו לא בזה שידפס, אלא רק כאשר גם אתה תעמוד ותהרהר
לפחות רגע קט, ככל הנשאלים, תציג שאלות אלה לעצמך ותסיק את מסקנותיך.

מי ש, בעל חנות גלירה וגזון
ברחוב בן-יהודה, כבן 50. אחרי
שהבטחנו לו שאין אנו גובים
תרומות, שטף איתנו בדעותיו,
בעברית היקית שלו.

"גם קרה לנו - הצלחתנו
הצבאית. השגנו הישג גדול
בשטח העליה. אולם חובתנו
ובעיתנו היא לספק לעולים
החדשים עבודה קונסטרוקטיבית
בית. כל אחד מהם צריך לקבל
אפשרות לעזור לעצמו, במקום
לשבת באוהלים בבטחה. וזה
לא הכל. כשזוננו החמור ביו'
תר, העלול לשאת בחובו את
זרעי האסון, הוא הפיצוה המפי'
לגתני. אם לא נצליח להתגבר
עליו, יהרוס חדרר את החיי'
נוך, ויזדינו יפכדו."

"הישג גדול הוא נצחוננו הצבאי.
הכריז שמואל בקנשטיין, קצין
קרבי בן 22 של חיל-הרגלים, המבלר

"האם אתם גובים כסף?"
שאל אוטו (אלחנן) קר

בעדיקיוסק אוטו קרמיש
"מה יש כאן לשלם?"

את מרדכי הררי, מצחצח גע'
לים בן 65, פגשנו ליד קולנוע "מגד'
לור". תוך כדי ציחצוח נעלינו גילה
לנו את לבו, ולילא היה עסוק בכך
בודאי היה שולח אותנו לכל הרוחות.
הוא בא לארץ לפני עשר שנים. תחילה
לא רצה לדבר, בסענה שאינו יודע
עברית, ומכיון שאינו יודע קרוא וכתוב
לא יועיל לו הפירסום ממילא. כשהת'
חלתי לדבר עמו ערבית, "נשבר הקרח".

מצחצח-נעלים מרדכי הררי
"אינני מצחצח מליס..."

"מובן שאני אוהב את המדינה העב'
רית. המזון טוב, העבודה פורחת, ואני
נני פוחד מאיש. בני גויס לצבא, וזה
נותן לי הרגשה טובה, מפני שאני שוה
לכל האזרחים.

מה אתם בכלל שואלים אותי? אני
רק מצחצח נעלים. לכו ותשאלו את
אחד מחברי הכנסת, הם יודעים לדבר
יפה, ובשביל זה אני משלם להם."